

מ"ת 1563/05/19 - מדינת ישראל נגד מוחמד שראונה

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

מ"ת 1563-05-19 מדינת ישראל נ' שראונה

בפני	כבוד השופטת הגר אדרי
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	מוחמד שראונה

החלטה

מדובר בבקשה לביטול מעצר הבית עליו הסכימו הצדדים ביום 7/5/19.

קעולה מהטיעונים שנטענו בפניי, למשיב רישיון נהיגה פלסטינאי.

השאלה הנדרשת היא האם נהג הנוהג בישראל ללא רישיון נהיגה ישראלי, אך מחזיק ברישיון נהיגה שהוצא באזור, מבלי קבלת היתר לכך, משול לנהג בלתי מורשה מכח סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה.

המשיב הואשם בעבירה של היותו בלתי מורשה לנהיגה, בניגוד לסעיף 10 (א) לפקודת התעבורה וכן בעבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח, בניגוד לסעיף 2 א לפקודת ביטוח רכב מנועי.

המסוכנות נלמדת בין היתר גם מן העובדה שזוהי לו הפעם השלישית בה נוהג בישראל ללא היתר.

ב"כ המשיב טען כי לא מדובר באדם שהינו בלתי מורשה לנהיגה במובן הרגיל אלא באדם אשר הוציא רישיון נהיגה אולם, אינו רשאי לנהוג בישראל ללא היתר. ב"כ המשיב טוען, כי סיווג העבירה אינו נכון וכי יש הבדל מהותי בין העבירה המיוחסת לנאשם, שהיא עבירה של נהיגה בהיותו בלתי מורשה לבין העבירה הנכונה שהיה מקום לייחס לו, לפי תקנה 578 לתקנות התעבורה, הקובעת שלנאשם יש צורך בהיתר של מפקד האזור בכדי שיוכל לעשות שימוש ברישיון הנהיגה הפלסטינאי שיש לו. ב"כ המשיב, המשיך וטען כי, מדובר ברישיון נהיגה שמאפשר למשיב לעשות בו שימוש ללא הכשרה מקצועית נוספת וכי מבחינת כללי תעבורה המדובר באדם שהוכשר לנהיגה.

מנגד, טען ב"כ המאשימה כי מדובר באדם בעל מסוכנות רבה, בשל כך שאינו מטמיע חומרת העבירה, כאשר הוסבר לו, ימים ספורים קודם לכן, כי רישיונו אינו תקף בשטחי ישראל וכי אסור לו לנהוג וחרף כל האמור, נתפס נוהג שוב.

לאחר עיון בבקשת המעצר הראשונית שהוגשה, במסמכי התיק, בפרוטוקול הדיון מיום 7/5/19 ובטיעונים שנטענו בפניי אני קובעת כדלקמן:

תקנה 578 לתקנות התעבורה קובעת כי לצורך נהיגה ברכב ישראלי, נדרש תושב האזור להיתר מאת מפקד כוחות צה"ל:

"לא ינהג תושב אזור רכב שאינו רשום באזור אלא אם כן -

(1) אם הוא תושב יהודה והשומרון - יש בידו היתר לכך מאת מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה והשומרון או מי שהוא הסמיך לכך;

(2) אם הוא תושב רצועת עזה - יש בידו היתר לכך מאת שר התחבורה והבטיחות בדרכים או מי שהוא הסמיך לכך"

בהתאם לתקנה זו, אין ד"י בכך שהנאשם מחזיק ברישיון נהיגה תקף שהוצא באזור, אלא הוא נדרש להחזיק בנוסף, היתר נהיגה ממפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון.

נראה אם כן, כי נכון היה לסווג את העבירה בה מואשם המשיב כעבירה לפי תקנה 578ב לתקנות התעבורה, הקובעת כי לצורך נהיגה ברכב ישראלי נדרש תושב האזור להיתר לכך מאת מפקד כוחות צה"ל, דבר שלא היה לו עת ביצוע העבירה.

נסיבות ביצוע העבירה אינן מצדיקות מאסר בפועל, שכן דינו של הנאשם אינו כדין מי שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה.

בחינה של מדיניות הענישה הנוהגת בתיקים העיקריים, כלפי נאשם הנוהג בארץ ללא רישיון נהיגה ישראלי אך מחזיק ברישיון נהיגה שהוצא באזור, מעלה לרוב ענישה של קנס כספי, פסילה בפועל ומאסר על תנאי.

ראה **תת"ע 6933/11/12 מדינת ישראל נ' חמדי**, שם סקר כב' השופט מהנא את הפסיקה הנוהגת: **עפ"ת (י-ם) 58779-11-12 איברהים נ' מ"י**, בערעור על פסק דין של בית משפט לתעבורה בירושלים, בוטל רכיב המאסר על תנאי שהושת על הנאשם, תושב שטחים המחזיק ברישיון נהיגה פלסטינאי והענישה הסתכמה ברכיבים של קנס, פסילה בפועל ופסילה על תנאי.

רע"פ 3799/13 שאדי והאדנה נ' מ"י, אושר פסק דינו של בית משפט המחוזי בירושלים, אשר אישר את הענישה שהושתה בבימ"ש קמא, אשר השית על הנאשם שמחזיק ברישיון נהיגה פלסטינאי תקף, קנס בסך 500 ₪ ו- 21 ימי מאסר על תנאי למשך שנתיים.

תת"ע 3994-11-12 מ"י נ' שקיר ערפאת, ב"כ המאשימה טענה לעונש כי **"מאחר ומדובר במי שמחזיק ברישיון של הרשות"** אזי אין היא עותרת לעונש מאסר בפועל, אלא למאסר על תנאי וקנס בלבד.

בתת"ע 526-12-12 **מ"י נ' הזיל**, תחילה הוגש כתב אישום המייחס לנאשם עבירה בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה אולם, המאשימה הסכימה לתקן את כתב האישום לתקנה 578 לתקנות התעבורה מאחר ונתפס נוהג ללא רישיון נהיגה ישראלי אך היה לו רישיון נהיגה תקף שהוצא באזור ונגזרו על הנאשם עונשים של פסילה על תנאי וקנס.

בבחינת יסודות העבירה של נהיגה בניגוד לסעיף 10 (א) לפקודת התעבורה עומד הרציונל של הסכנה הטמונה בנהג אשר לא יודע לנהוג ברכב, לא למד לשם הוצאת רישיון נהיגה ואף לא עבר את הבחינה וההכשרה המסמיכה לנהוג, שנקבעה על ידי הרשות המוסמכת לכך במדינה.

במקרה שבפניי, המשיב הוסמך בעברו לנהיגה וקיבל רישיון נהיגה פלסטינאי. הנסיבות האישיות כפי שתוארו על ידו, הובילו אותו להשתקע בישראל מכח מאוימות. צודק ב"כ המשיב כי ההיתר לו נזקק המשיב לנהיגת רכב בישראל אינו

היתר הקשור לכשירות נהיגה אלא היתר הקשור למדיניות ושיקולים שאינם קשורים בחוקי התעבורה.

לאור מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, לאור נסיבות קרות העבירה כפי שתוארו של ידי המשיב כמו גם לאור התחשבות בנסיבותיו האישיות, מורה על ביטול מעצר הבית שהושת על המשיב ביום 7/5/19.

מורה על עיכוב ביצוע החלטתי זו עד ליום 22/5/19, שעה 11:00.

ב"כ המבקשת תודיע לבימ"ש ולב"כ המשיב עד ליום 21/5/19, שעה 12:00, באם עומדת על עיכוב הביצוע אם לאו.

המזכירות תעביר העתק החלטה זו לצדדים ותוודא קבלתה על ידם.

ניתנה היום, ט"ו אייר תשע"ט, 20 מאי 2019, בהעדר הצדדים.